

Posudek oponenta bakalářské práce

Markéta Nešetřilová, Obraz korunního prince Rudolfa dobovým politickým tiskem vycházejícím v Praze, FHS UK 2010, 62 s.

Cíl práce si autorka v úvodu vymezuje takto: „Hlavním tématem mé práce je osobnost korunního prince Rudolfa Habsburského. Avšak mým cílem není biograficky popsat život této zajímavé historické osobnosti, jejíž potenciál nemohl být ve své době plně doceněn, ale spíše prostudovat, jak osobnost korunního prince vnímal dobový český tisk a jaké naděje a vyhlídky s ním do budoucnosti spojoval.“ (s. 4). V úvodu a ani v žádné z následujících kapitol však Markéta Nešetřilová čtenáře neseznámila s užitými metodami či teoretickými koncepty.

Práci si autorka rozdělila na dvě základní části. V první se věnuje přehledu sekundární literatury a pramenů, přičemž se pokusila čtenáři představit hlavní linie vývoje české žurnalistiky (především politické) ve druhé polovině 19. století. Ve druhé části práce si autorka vymezila několik úseků z Rudolfova života, spojených především s jeho pobytem v českých zemích (první příjezd do Prahy, nástup na vojenskou službu, příjezd novomanželů, návštěva Národního divadla), které se pokusila s pomocí sekundární literatury zasadit do širšího historického kontextu a které dále sledovala ve vybraném tisku či pramenech uložených v Národním archivu ČR ve fondu Pražské místodržitelství – záležitosti císařského dvora – PM 1860-1890 0.1-0.69 (úřední letáky, gratulace, programy slavností...).

K předložené práci mám několik závažných výtek:

1. Autorka si sice položila několik (více či méně vágních) badatelských otázek, nicméně nijak nevymezila postupy jejich řešení.

2. Vymezování historického kontextu musím ohodnotit jako velmi povrchní a na řadě míst i nedostatečné, připomínající spíše nekritické „učebnicové výpisky“. Autorka mnohdy pracuje s pojmy, které dále nevysvětluje. Např.: „Národy Podunajské monarchie se ocitly v období, které se později nazývalo Bachův absolutismus či neoabsolutismus, tedy v poměrech nově obnoveného absolutistického zřízení státu, které vyloučilo veřejnost z možnosti podílet se na správě země.“ (s. 14). Oba termíny jsou v historiografii užívány v různých smyslech a nelze je jednoduše chápat jako synonyma označující tentýž jev.

3. V práci chybí metodická analytická práce s prameny, což má za následek i to, že závěry, ke kterým Markéta Nešetřilová dochází, jsou velmi povrchní a nedopracované. Opět se tak vracím k problému nedostatečně stanovených badatelských cílů, pracovních postupů a teoretického zázemí, což logicky ústí k parciálním a nesystematizovaným závěrům.

Z formálního hlediska musím práci vytknout vedle několika překlepů i podobu poznámkového aparátu, který neodpovídá plně citační normě.

I přes uvedené výhrady doporučuji práci Markéty Nešetřilové k obhajobě a v závislosti na jejím průběhu navrhuji známku dobře.

Mgr. Jan Tuček